

Arrest

nr. 327 177 van 23 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 14 november 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij betreedt het Schengengrondgebied op 24 februari 2022 wanneer zij aankomt op de luchthaven van Parijs-Roissy.

Op 11 november 2024 wordt verzoekende partij aangetroffen in een appartement te Zaventem nadat er een schot met een vuurwapen afgevuurd werd naar een appartement aan de overzijde van dezelfde straat.

Op 14 november 2024 wordt verzoekende partij in dit kader gehoord en de volgende dag onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Op 15 november 2024 wordt verzoekende partij overgebracht naar de gevangenis.

Op 14 november wordt een verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13), de eerste bestreden beslissing, en een daaropvolgend inreisverbod (Bijlage 13sexies), zijnde de tweede bestreden beslissing.

1.2 Deze eerste bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten bepaalt het volgende:

“Aan de Heer

Naam: Q. D. O. (...)

Voornaam: E. (...)

Geboortedatum: 02.04.1999

Geboorteplaats: G.

Nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene verblijft reeds sedert 24.02.2022 op het grondgebied van de Schengenstaten.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 14.11.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van verdachte poging doodslag

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart een neef in België te hebben, er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of regularisatie ingediend bij de bevoegde overheden. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- ☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maand in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 14.11.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van verdachte poging doodslag

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

De tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, betreft het volgende:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Zaventem op 14.11.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer

Naam : Q. D. O. (...)

voornaam : E. (...)

geboortedatum : 02.04.1999

geboorteplaats : G. (...)

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.11.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 14.11.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van verdachte poging doodslag

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart een neef in België te hebben, er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of regularisatie ingediend bij de bevoegde overheden. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

1.3 Op 19 november 2024 legt verzoekende partij een verzoekschrift inhoudende een vordering tot schorsing en nietigverklaring neer ter griffie.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 19 november 2024 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 29 november 2024 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partij heeft geen syntheseseminarie neergelegd.

De Raad doet bijgevolg uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 25 april 2025.

2.5 Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Verzoekende partij dient haar verzoekschrift in met inbegrip van een vordering tot schorsing. Zij geeft aan nog in detentie te zijn, maar ook op elk moment uit deze detentie in vrijheid gesteld te kunnen worden. Zij zou echter het risico lopen op een onmiddellijke uitwijzing vermits er geen termijn toegestaan werd om het land te verlaten. Hierdoor zou zij uitgewezen kunnen worden alvorens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak heeft kunnen doen over de grond van de zaak. Dit zou haar recht op een eerlijk proces schenden nu zij tot op heden niet door een rechterlijke instantie veroordeeld werd. Een terugnijving op basis van een vermoeden zou haar recht op een eerlijk proces en het vermoeden van onschuld schenden.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij zet haar argumentatie tegen beide bestreden beslissingen uitéén in twee afzonderlijke middelen.

Het eerste middel voert de schending aan van de materiële motiveringsverplichting. Dit middel zet zij als volgt uitéén:

“De bestreden beslissing beval het verlaten van het Belgische grondgebied op grond van de volgende motivering:

“Betrokkene verblijft reeds sedert 24.02.2022 op het grondgebied van de Schengenstaten. Volgens het administratief verslag/TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 14/11/2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van verdachte poging doodslag. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart een neef in België te hebben, er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of regularisatie ingediend bij de bevoegde overheden. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14 63, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maand in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag/TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 14.11.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van verdachte poging doodslag.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. ”

Dergelijke zeer summiere motivering strookt niet met de werkelijkheid en kan bijgevolg geenszins naar recht een bevel tot verlaten van het grondgebied verantwoorden.

Naast het aanduiden van de meest toepasselijke wettelijke bepaling van art. 3 Vw., dienen op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 eveneens de feitelijke gegevens te worden vermeld op grond waarvan de overheid meent dat één of meer weigeringsgronden kunnen worden ingeroepen.

Dienaangaande valt er onmiddellijk een bedenkelijke motivering op, immers men stelt letterlijk: “[...] Volgens het administratief verslag/TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 14.11.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van verdachte poging doodslag. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden [...]”, alsook “[...] werd de betrokkene aangehouden omwille van verdachte poging doodslag. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker feitelijk al schuldig wordt geacht nog vooraleer dit onderzoek wordt afgesloten.

Hoe dan ook noopt dit tot verder (grondig) onderzoek dat eerst zal moeten worden afgewacht.

Uit deze motivering kan alleszins niet worden afgeleid waarom verzoeker dient te worden teruggeleid zonder dat een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, bij voorkeur na afloop van het nog te voeren onderzoek.

Nog erger dient voorts te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geenszins rekening schijnt te houden met de inhoud van het door verzoeker afgelegde verhoor ten overstaan van de politiediensten. Meer nog, de bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 14/11/2024 om 21u13, hetweze nog vooraleer verzoeker effectief door PZ ZAVENTEM werd verhoord, namelijk diezelfde avond van 21u12 tot 22u45.

Nochtans ging het in casu geenszins om een situatie van arrestatie op grond van heterdaad, integendeel, aangezien verzoeker zich spontaan en vrijwillig bij de politiediensten heeft aangeboden! Het gaat overigens van feiten die reeds zouden dateren van in de nacht van 10 op 11 november 2024 (en de arrestatie dateert van 14/11/2024). Eens te meer in een dergelijk geval – waarbij men zich spontaan aanbiedt bij de politie om een verklaring af te leggen – kan men toch moeilijk argumenteren dat er sowieso sprake zou zijn van een gedrag waardoor de openbare orde geacht wordt te zijn geschonden (en dit zonder eerst op zijn minst deze spontaan afgelegde verklaring te analyseren alvorens een beslissing te nemen en motiveren).

Zelfs indien het dus om een correcte motivering zou gaan – quod non – dient te worden vastgesteld dat de motivering klaarblijkelijk geen rekening heeft gehouden met de eigen verklaringen van verzoeker zelf, afgelegd pas NA het nemen van de bestreden beslissing en niet ervoor zoals nochtans vereist...

Verzoeker legt thans ook zelf een uittreksel van de kopij van diens politieverhoor dd. 14/11/2024 voor. (stuk 4)

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet naar recht verantwoord.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

Verzoekende partij voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 6 van het EVRM en geeft in dit kader weer dat:

“Door letterlijk te stellen: “[...] Volgens het administratief verslag/TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 14.11.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van verdachte poging doodslag. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden [...]”, alsook “[...] werd de betrokkene aangehouden omwille van verdachte poging doodslag. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”, wordt het vermoeden van onschuld dat aan verzoeker op grond van art. 6 EVRM wordt gewaarborgd manifest geschonden.

Niet alleen is dit onjuist, bovendien stelt verzoeker vast dat nergens de voorwaardelijke wijs werd gehanteerd (“geacht wordt”). Nochtans is hij nog niet schuldig verklaard aan deze feiten inzake poging doodslag.

Verzoeker dient diens rechten te kunnen laten gelden m.b.t. dit zopas opgestarte strafdossier. Enige schuldigverklaring is nog steeds niet aangetoond en de onschuld van verzoeker dient te allen tijde te worden vermoed.

Een vroegtijdige uitdrijving zou er echter voor zorgen dat verzoeker niet eens aanwezig kan zijn op diens proces m.b.t. deze beweerde feiten inzake poging doodslag (hetgeen op zich dan ook een schending is van diens recht op toegang tot de rechter). In dit geval zou dit zelfs betekenen dat verzoeker de gevolgen dreigt te ondergaan van een beslissing tot verwijdering dewelke louter gesteund is op een strafzaak waarin nog geen definitief oordeel werd geveld.

Ook het feit dat de bestreden beslissing klaarblijkelijk werd genomen vooraleer verzoeker werd gehoord (zie supra) is vanzelfsprekend een schending van art. 6 EVRM en het recht op een eerlijk proces.

De schending van artikel 6 EVRM is afdoende bewezen.

Het middel is ernstig en gegrond.”

4.2 Beide middelen worden omwille van hun inhoudelijke samenhang gezamenlijk behandeld.

4.3 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.4 Verzoekende partij ontwikkelt in haar verzoekschrift een betoog dat er *grosso modo* op neerkomt dat zij nog niet definitief veroordeeld werd, dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op een vermoeden van poging tot doodslag waarbij de beslissingen haar bezorgd werden alvorens zij gehoord werd, dat zij door een vroegtijdige verwijdering geen recht op een eerlijk proces zou hebben en dat het vermoeden van onschuld hierdoor geschonden zou zijn.

4.5 Eerst en vooral wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13) een verwijderingsmaatregel is en geen strafrechtelijke maatregel die ertoe strekt gedrag te bestraffen.

Het is een administratieve maatregel op verblijfsvlak die door een administratieve overheid wordt opgelegd.

Het vermoeden van onschuld zoals neergelegd in onder meer een bepaling zoals artikel 6, §2 van het EVRM verhindert verwerende partij niet om, als er *in casu* feiten zoals deze ook hier voorliggen en waarbij er ernstige aanwijzingen zijn van schuld in hoofde van de betrokkene (hier verzoekende partij), op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot de feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

4.6 Uit dezelfde beslissing en het administratief dossier blijkt inderdaad dat er door verwerende partij verwezen wordt naar het gevaar voor de openbare orde dat van verzoekende partij zou uitgaan.

Bovenal echter, werd de eerste bestreden beslissing genomen op basis van het feit dat verzoekende partij langer op het Belgisch grondgebied verblijft dan haar is toegestaan als van visumplicht vrijgestelde vreemdeling.

De bestreden beslissing stelt letterlijk:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

□ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene verblijft reeds sedert 24.02.2022 op het grondgebied van de Schengenstaten.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 14.11.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van verdachte poging doodslag

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”(de Raad onderlijnt)

4.7 Het bestreden bevel vindt zijn juridische rechtsgrondslag dan ook in artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet zoals dit ook duidelijk aangegeven wordt in de bestreden beslissing.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...),

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

Verzoekende partij wordt in de eerste plaats dan ook het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat zij als vreemdeling die vrijgesteld is van de visumplicht inderdaad langer op het Belgisch grondgebied verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet of in ieder geval niet bij machte is om aan te tonen dat deze termijn niet overschreden werd.

Verzoekende partij betwist dit motief op geen enkele wijze en rept in haar verzoekschrift met geen woord over deze terechte vaststelling van verwerende partij. Sterker nog, in het verhoor dat zij op 14 november 2024 onderging, stelt zij onomwonden inderdaad zonder verblijfsrecht of eventuele toelating in België te verblijven. Dit weerlegt ook meteen de (beknopte) kritiek van verzoekende partij als zouden de bestreden beslissingen genomen zijn alvorens zij gehoord werd wat niet correct blijkt te zijn bij nazicht van de stukken uit het administratief dossier.

Nu één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, acht de Raad het niet langer nodig nog in te gaan op de kritiek die verzoekende partij naar voor brengt op het motief dat haar eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan immers geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

4.8 De Raad benadrukt bovendien dat in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het aan het bestuur in beginsel toegelaten is om te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en hierop enkel een uitzondering is voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met

meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is hiervan geen sprake.

4.9 De bestreden beslissing motiveert ook duidelijk waarom er gekozen werd om aan verzoekende partij geen termijn toe te kennen voor een vrijwillig vertrek. De volgende redenen worden hiervoor gegeven:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maand in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

De juridische grondslag voor deze beslissing is inderdaad te vinden in artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...);

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, (...).”

Teneinde het risico op onderduiken op overtuigende wijze te betwisten, komt het verzoekende partij toe om op de ene of andere wijze aannemelijk te maken dat zij niet moedwillig onder de radar van de Belgische overheid blijft, door zich aan te melden bij de gemeente of door stappen te zetten om haar situatie te regulariseren, *quod non*.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...] § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...] § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; [...] In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt:

“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat *“[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken [...] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*.

Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (Parl.St. Kamer 2016/2017, nr. 54-2548/001, p. 18).

Verwerende partij heeft, wat verzoekende partij betreft, het risico op onderduiken vastgesteld aan de hand van de door de wetgever vooropgestelde objectieve criteria in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een risico op onderduiken vastgesteld op basis van de in punten 1° en 3° van voormelde wetsbepaling

opgenomen criteria dat verzoekende partij onder meer duidelijk heeft gemaakt dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden en zij naar haar binnenkomst op het grondgebied geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn en het dan ook weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing tot verwijdering uit het land.

Verwerende partij heeft dus zowel het gehanteerde objectieve criterium vermeld als geduid waarom in het specifieke geval van verzoekende partij op basis van dit criterium een risico op onderduiken kan worden vastgesteld dat rechtvaardigt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Verzoekende partij betwist op zich niet dat de gehanteerde criteria die volgens de wetgever richtinggevend kunnen zijn om het risico op onderduiken te bepalen in haar situatie toepassing vinden en toont niet aan dat bij de toepassing van deze criteria werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens. Zij betwist noch weerlegt de voormelde motieven.

Met haar uiteenzetting weerlegt verzoekende partij het vastgestelde risico op onderduiken niet. Hij toont niet aan dat de beoordeling ter zake onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of verwerende partij hierbij heeft gehandeld met miskenning van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat er voldoende redenen zijn voor verwerende partij om hier toe te besluiten, dat hierover degelijk gemotiveerd werd en dat verzoekende partij geen elementen voorbrengt waaruit besloten zou moeten worden dat deze gevolgtrekking foutief zou zijn of met overschrijding van de bevoegdheden waarover het bestuur beschikt.

Bovendien stelt de Raad zich de vraag naar het belang van verzoekende partij om dit element op te werpen nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij nog aanwezig is in België en de termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek in ieder geval al ruim verstreken zouden zijn.

4.10 Rekening houdend met de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat het daaropvolgende en op heden ook bestreden en voorliggende inreisverbod inderdaad zijn rechtsgrondslag vindt in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“ § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...).”

De tweede bestreden beslissing geeft daarbij aan dat het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voorzien heeft om vrijwillig het land te verlaten. De reden hiervoor is dat verzoekende partij er duidelijk niet over getwijfeld heeft om op illegale wijze in het land te verblijven en in dit kader wordt voor de duidelijkheid eveneens verwezen naar het gevaar dat verzoekende partij uitmaakt voor de openbare orde.

4.11 Reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet is verwerende partij in principe gerechtigd om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich “kan” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel “de mogelijkheid” om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

4.12 Er kan niet ontkend worden dat uitgebreid werd gemotiveerd over de specifieke omstandigheden van het geval, zoals dat is vereist krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffende in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, of onzorgvuldig. Zij brengt echter geen elementen bij die ertoe zouden kunnen brengen vast te stellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan.

4.13 De Raad stelt vast dat verzoekende partij afzonderlijk ook nog in haar tweede middel de schending van artikel 6 van het EVRM inroept. Dit artikel kan *in casu* echter niet worden opgeworpen. Beslissingen betreffende de toegang, het verblijf en de verwijdering van het grondgebied vallen immers niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM.

4.14 Daarbij merkt verzoekende partij op dat de uitvoering van de bestreden beslissingen er voor zou zorgen dat zij niet eens aanwezig zou kunnen zijn op haar eigen proces. Artikel 6, §3 van het EVRM waarborgt voor een beklagde enerzijds doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure, maar geeft anderzijds niet het recht om zelf te beslissen hoe een eventuele verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel — zelf verweer voeren of zich laten verdedigen — impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend. Verzoekende partij kan naar België reizen, indien nodig en wanneer zij daarvoor de nodige administratieve stappen onderneemt. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij zich laat bijstaan door een raadsman. Uit niets blijkt dat deze de verdediging van de verzoekende partij in de strafprocedure niet naar behoren kan uitvoeren. Enige schending van deze bepaling blijkt dan ook nergens uit.

4.15 Een schending van de door verzoekende partij aangevoerde materiële motiveringsplicht en het artikel 6 van het EVRM blijkt dan ook geenszins uit haar betoog.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE